

[Grünbaum.]

Jeg synes også, man må medgive det kommunistiske forslag — og det gælder selvfølgelig også for SFs forslag — at det løser de problemer, man for kort tid siden her fra denne talerstol diskuterede, om flytning og alt det dér, om fastlåsningsstavsbånd, altså om man kan flytte til en anden ejendom, idet prisen på den anden ejendom, hvor de samme regler gælder, naturligvis vil blive reduceret med værdien af den offentlige prioritet, som er i den anden ejendom.

Derfor skal man ikke uden videre afvise — det har ministeren jo heller ikke gjort. Regeringen kan ikke tage forslagene i den form, de har, men vi har jo i mange år diskuteret disse problemer omkring inddragelse af de samfundsskabte værdistigninger, og jeg synes, det kommunistiske forslag — det gælder også SFs forslag — skal tages med ind i den videre debat som indlæg, der fortjener at blive alvorligt drøftet i folketingsudvalget.

Jeg vil gerne have lov til at fremhæve den lange diskussion, vi har haft om disse problemer. Det er jo 10-20 år, vi har diskuteret det, og her vil jeg gerne have med i billedet, at vi i denne diskussion har stået over for to synspunkter eller måske nærmere to metoder. Den ene metode har været den, at man ved en løbende årlig afgift skulle inddrage disse værdier. Den anden metode, det andet synspunkt, har været, at man skulle inddrage disse værdier ved en afgift én gang for alle, om man så må sige, nemlig ved død. Det var den gamle diskussion om arvelovgivning, senere kapitalvindingsskatten, hvor afgiften forfaldt ved salg af ejendommen, idet man sagde, at det var for dyrt for de pågældende erhvervsdrivende at få denne årlige afgift pålagt; det var bedre, at de skulle betale, den dag de solgte, så havde de pengene, og så kunne de præstere skatten til det offentlige. Det er jo dette synspunkt, der har sejret her i folketinget. Det er derfor, vi har kapitalvindingsskatten.

Personlig skal jeg ikke lægge skjul på, at jeg mener, en løbende afgift, grundskyld eller grundstigningsskyld, og hvad man ellers vil kalde det for, er langt at foretrække fremfor sådan en afgift, der kommer ved salg, men det har været den altovervejende opfattelse her i folketinget, at man ikke skulle tage pengene årligt, men at man

skulle tage pengene ved salg af ejendommen, og det synspunkt har altså sejret.

Man kan naturligvis rejse det spørgsmål, om vi fortsat skal benytte den metode. I øvrigt har vi jo en blanding, for vi har også den kommunale grundskyld, og her skal man vel også, dette være sagt til både kommunisterne og SF, være opmærksom på, at der virkelig er sket noget på det punkt i de senere år. Kommunerne tager jo temmelig meget — det gælder efterhånden mange kommuner — i kommunal grundskyld, og vi har amtsgrundskylden. Vi har da kommuner her i landet, hvor man faktisk har gennemført fuld grundskyld, den gamle georgistiske tanke — nogle steder i hvert fald.

Vi skal også huske på, vi har kapitalvindingsskatten, som i og for sig bygger på samme princip som det, de to forslag her bygger på, nemlig at man skal tage fat dér, hvor der er en stigning ud over den almindelige prisstigning. Vi har en formueskat, og vi har en arveafgift. Det er altså ikke rigtigt, når man fra kommunistisk side og fra SFs side gerne vil fremstille det således, at dette folketing ikke har gjort noget over for disse problemer. Vi har gjort noget på en lang række punkter, jeg her har nævnt.

Man kan sige, at metoderne er ikke skrappe nok, men dertil må jeg sige, at det princip, der er lagt til grund både for kommunisterne og for SFs forslag, bygger på nøjagtig det samme, nemlig at man ikke skal beskatte den almindelige inflationsstigning, men kun det, der ligger derudover. Derfor vil jeg sætte et stort spørgsmålstegn ved, om der i virkeligheden vil komme meget større provenu ind ved at gå over til de to forslag, som her er fremsat, til principperne i de to forslag, end ved det, vi allerede har nu, idet man må være opmærksom på, som SF-forslaget gør i bemærkningerne, at man jo ikke kan fortsætte med en grundskyldsbeskatning ovenpå på den del af værdierne, man her inddrager til beskatning. Det står udtrykkelig i SFs bemærkninger til en af paragrafferne, og det er helt rigtigt. Man kan selvfølgelig ikke også have en kommunal grundskyld på den del af værdien, som man her har lagt en prioritet på, der skal forrentes med almindelig markedsrente; det går ikke, det er en selvfølge.

Men det gælder i virkeligheden også for